

HİSARİÇİ'NİN SESSİZ MİSAFİRLERİ

Hisariçi Kentsel ve Mimari Tasarım Ulusal Proje Yarışması'nın jüri üyelerinden biri olmamla başladı her şey. Bu kentin unutulmuş bir odağını yeniden mihraba oturturmak adına yola çıkmıştık beş jüri üyesi. İçlerinde en genç ve tecrübesiz olanı ben olmama rağmen, bu yamacın bana anlattıkları çok daha fazlaydı.

Hisariçi... Çocukluğumda; doğduğum şehrin üzerindeki kartal pençeleri, gençliğimde; aşkın bir oktav aşağı bir oktav yukarı tınısı, orta yaşa dem vurmuş bu vaktimde; rekreasyonel bir faaliyete gebe bekleyiş...

Adını devler ülkesinden almışçasına; korkuyu, esrarı, bilinmezliği, kaybolmuşluğu anlatırdı bu şehre. Süpürgelerin uçacağı anı yakalatmak isterdi her defasında köhneliğiyle, ıssızlığıyla yine bu şehre.

Saklı gözyaşlarımızın ortak tanığı değil miydi hep, baharla birlikte beyaz zambaklarının ülkesi olan bu yamaç. Sevgiliye sunulan o gri zambakların da sahibi. Bazen şehrimin üzerinde şeffaf bir gölge olur, bazen sessiz bir damlaya dönüşür, bazen de fırtınalar koparır. Bir dağ çileğine kırmızıdan anlamlar yükler; fark etmemizi ister, sahiplenmemizi ister. Asumana duvak giydirirken, kaba yüzlere de sessiz küfürler savurur. Beyhude iltifatlar yoktur kanında; bir ressam fırçasının dokunuşlarını ister. Semazen bir dönüştür; sonu yoktur isteklerinin. Gövdesinde baston dokunuşlarını da ister, sert postalları da ...

Yarışmanın ilk ilanından itibaren gösterilen ilginin bu derece yüksek olacağını tahmin etmemiştim. Çeşitli mimarların hazırlamış olduğu ütopyatik fikirler beni fazlasıyla etkilemişti. Diğer bir taraftan, unutulmuş bir şehrin kaderini değiştirebilecek bir yarışmaydı bu. Sonuçta Hisariçi bu şehrin dışarı açılan kapısı, görünen yüzüydü.

Jüride yer alan ustalarım, bu şehrin yetiştirdiği en değerli insanlardandı. Her biri kendi alanında boş bir kağıdı doldurabilecek kaleme sahipti. Biri akademik kariyer sahibi, biri bürokratik yapıda söz sahibi, diğer ikisi ticari anlamda bu şehirde isimleri ilk zikredilen kişilerdi. İşte ben de böyle bir zincirin son halkasıydım. Mühendislik diplomamın ilk sınavıydı.

Gönderilen projelerin ilk durağı, ıhlamur kokusuyla mürekkep kokusunun birbirine sindiği, adını bilmediğim bir eskiciden alınmış ahşap masamdı. Hisariçi'nin yeniden hayat bulacağı ilk adımdı burası. Bu düşünceyle zafer kazanmış muzaffer bir komutan edasıyla projeleri incelemeye başlamıştım. Herbiri kendi içinde birçok güzellikleri barındırmasına rağmen, içime sineni bulamamıştım. Hiçbiri Hisariçi'nde, yağmurlu bir Pazar sabahında yaptığım yürüyüşte bana eşlik eden toprak kokusunun hazzını veremiyordu. Ya da ben gençliğimin verdiği heyecanla fazla abartıyordum. Taa ki o son projeyi görene kadar...

İlk bakışta göze çarpmayan gizli motiflerin nakış nakış işlendiği bu proje sanırım beni etkilemeyi başarmıştı. Herşeyden öte Hisariçi her yanıya ele alınmıştı. Yamaçların başlama noktasından itibaren en tepe noktasına kadar her alanda farklı bir nefes yansıyor. Klasik park ve piknik alanlarının dışında en enteresan nokta teleferik fikriydi. Heyecanım artarak incelemeye başladım. Gergin halatlar, mukavemet değerlerinin en ince noktasına ve açısına dayanan ağırlıkta kabin ve masalımsı bir yolculuktu. İlk bakışta imkansız gibi görünen bu yapı matematiğin ve mühendisliğin dansıyla gözle görülür bir kimliğe kavuşabilirdi. Düşündükçe tatlı bir heyecan sarmaya başlamıştı.

Sadece teleferik fikri değildi yer alan elbette. Çocuklar için düşünülen park alanındaki salıncakların çizgi film karakteriyle bezendiği ayrıntılar bile ihmal edilmemişti. Bunun yanında Hisariçi'nin belirli başlı yerlerine koyulacak hiyeroglif desenli tabelalar da ilginç gelmişti bana. Bir diğer nokta yamaçlardan başlayıp merkez noktaya kadar giden merdivenlerdi. Günümüz projelerinde yer alan yürüyen merdiven sistemi burada farklı bir tema ile sergilenmişti.

Artık kararımı çoktan vermiştim. Fakat içten içe de proje sahibini kıskanmaya başlamıştım. Tamam bu şehirdeki herkes için Hisariçi ayrı bir duygunun başkahramanı idi ama bu kişi sanki benden daha çok benimsemişti benim kahramanımı. Sonuçta hayallerimiz bir noktada kesişmişti. Hayalden öte birşeydi hatta. Sonra bazı noktalarda artık çizgiler farklı olmaya başlamıştı. Bir mimarın görünen hayal gücünü bir mühendis elbette gerçeğe monte edebilirdi. Hisariçi bu olmalıydı. Fakat bunun için jürinin diğer üyelerinin de desteğini ve onayı olmalıydı.

Büyük bir heyecan ile zamanımın büyük bir çoğunluğunu bu ikna çabalarına harcadım. Bir yandan da proje sahibini merak etmiyor değildim. Tahmin edileceği gibi projenin en büyük etkeni maliyetti. Bürokrasi bunun için sınırlarını ne kadar zorlayabilirdi herhangi bir fikrim yoktu. Kendim artık projeyi sahiplenmişçesine fizibilite çalışmaları yapmaya başlamıştım bile. Aldığım nefes Hisariçi'nin her metrekaresine yansıyor ve bana geri dönüyordu. Bir noktadan sonra insan kendini durduramıyor. Hedeflerde belki bu yüzden var aslında. Ve ben artık buna kilitlenmiştim. Varlık ile yokluk arasında gidip geldikçe Hisariçi özlemim giderek büyüyen bir alev halinde sarmıştı beni.

Sonunda diğer jüri üyelerini de ikna etmeyi başarmıştım. Basınla paylaşılmasa bile bu proje kabul görmüş ve uygulamaya geçilecekti. Fakat bunun dışında merakımı giderecek olan şey bu proje sahibini bizzat görmek ve onunla konuşmak olacaktı. Bu istekle diğer jüri üyelerinden habersiz bir şekilde proje sahibinin yolunu tuttum. Adresini bulmak biraz zor olsa da şehri ikiye bölen derenin diğer tarafına yöneldim.

İki katlı ahşap bir yapının önüne getirmişti beni verilen adres. Nefesimi tutmuş bir şekilde zile bastım. Kırklı yaşlarında yorgunluğu her yönüyle belli eden bir kadın açtı kapıyı. “Mukadder Hanım’a bakmıştım.” dedim. Bir saniye deyip hiç de bir saniye sürmeyen o klasik bir bekleme anından sonra evin salonunda bulmuştum kendimi. Ahşap mobilyaların bir derya denizinde yüzdüğü aşikar bir odada eski büyük bir radyodan gelen Müzeyyen Senar sesi eşlik etmişti bekleme anında bana. Bir başka göze antika gelebilecek her şey bana sanki muhteşem bir seyir zevki veriyordu. Odanın tam karşı köşesinde bir masanın üzerinde bir daktilo ve masaya dağılmış ufak tefek eşyalar. Kendi odamı hatırladım bir an herhalde eksik olan bir ıhlamur kokusu idi herhalde.

Birazdan beklediğim kapıdan az önce gördüğüm kadın ile birlikte içeri giren saçlarında beyazlıkların daha baskın olduğu kısa saçlı kadını görünce acemice bir intihara atlamak isteyen bir yağmur damlası gibi çarpıldım. Hoş geldiniz diye bir ses duyana kadar ne hissettiğimi ne düşündüğümü hala hatırlamıyorum. Tekerlekli sandalyedeki kadın bana bakıyordu...

Kısa bir duraksamadan sonra filmim geriye sarmaya başladı. Aslında bütün bunlar diye düşünmeye başladım. Matematiksel hesaplar aslında bizzat yaşayanın fikriydi. Tarihi doku diye bahsedilen hiyeroglif yazılar aslında görme engelliler için hazırlanmış bir gönül gözüydü. Tabii merdiven fikri de... Ve ben bütün bu kendi yarattığım sahne ışıklarının altında bunları görememişim.

Artık bütün engellerimi kaldırdıktan sonra, geliş amacımı ve projenin aldığı itibarı anlatmaya başladım. Ben anlattıkça gözleri ıslık ıslık olmaya başlamıştı. Sonra o bahsetti. Gençlik döneminde okumanın zorluğunu, mimarlık hedefine ulaşmasını, büyük şehirde verdiği mücadeleyi, evliliği ve eşini kaybettiği yirmi bir sene önceki o vahim kazayı... Sonrasında suskunluğunu, memleketine dönüşünü kısa kısa aralıklarla sanki o günleri yeniden yaşamışçasına anlatarak geçti. Geriye kalan da sadece ablasının kızı, beni kapıda karşılayan Aynur olmuş. Sonra ilanı ve proje fikrini anlatmaya başladı. O tanıdık heyecanı hissettim her kelimesinde. ...

Projenin ilan edilmesiyle Hisariçi artık yeni bir görünüme hazırlanmaya başlamıştı. Çalışmalar halen büyük bir titizlikle devam ediyor. Ve ben her gün Mukadder abla ile

Hisariçi'nin yeni görünümüne merhaba diyeceği güne kadar bu projenin başında bekliyorum...

HATİCE KILINÇ

EĞİTİM DURUMU

2002 – 2006 Finike Cumhuriyet ÇPL (Yabancı Dil Ağırlıklı Lise)

2006 – Balıkesir Üniversitesi, Necatibey Eğitim Fakültesi, Biyoloji Eğitimi Bölümü

İLGİ ALANLARI

Osmanlı Tarihi, Siyaset, Edebiyat, Sinema, Günlük gazeteler, Behzat Ç. İzlemek...

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.